

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/204/2019
Identifikačné číslo spisu: 1112219638
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1112219638.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mgr. Ing. U. X., bývajúceho v D. proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 71, Župné námestie č.13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod. sp.zn., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2017 sp.zn. X Co XXX/XXXX, ta.kto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 8. septembra 2015 č.k. 9 C 125/2012-112 Okresný súd Bratislava I (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť nahradiť mu škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp.zn. 8 K 1/2004 (ďalej len „konkurzný súd“). V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca na podklade právoplatných a vykonateľných platobných rozkazov vydaných Okresným súdom Bratislava III prihlásil do konkurzného konania vedeného na konkurznom súde pod sp.zn. 8 K 1/2004 šesť vykonateľných pohľadávok, ktoré správca konkurznej podstaty poprel na prieskumnom pojednávaní dňa 12. marca 2017. Na tomto prieskumnom pojednávaní konkurzný súd prítomných veriteľov a tiež správcu konkurznej podstaty poučil a vyzval na podanie žaloby v prípade popretia pohľadávky. Neprítomným veriteľom, ktorých pohľadávky boli popreté, konkurzný súd zaslal podľa § 23 ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) písomné upovedomenie s výzvou a lehotou na podanie určovacej žaloby. Opatrením konkurzného súdu z 12. marca 2007 č. 8 K 1/04-538 (ďalej len „Opatrenie“) bolo správcovi konkurznej podstaty odsúhlasené speňaženie podstaty úpadcu predajom mimo dražby. Žalobca požiadal 15. novembra 2011 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, jeho žiadosti ale nebolo vyhovené.

1.1. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca, vyvodzujúci svoju škodu z postupu konkurzného

súdu a ním vydaného Opatrenia, podal žalobu o náhradu škody 20. júna 2012, i keď sa o údajnej nesprávnom postupe konkurzného súdu dozvedel už 12. marca 2007. Súd preto musel vziať na zreteľ, že žalovaná vzniesla námietku premlčania žalobcovho práva na náhradu škody a že premlčacia doba uplynula 12. marca 2010. Navyše, žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie neoznačil Opatrenie za základ jeho nároku na náhradu škody, preto nárok odvodzovaný od vydania Opatrenia ani nemôže úspešne uplatňovať (ide pritom o rozhodnutie, ktoré nikdy nebolo zrušené pre nezákonnosť, a aj preto nemôže byť základom nároku na náhradu škody).

1.2. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že vznik zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je podmienený súčasným splnením troch podmienok (existenciou škody, nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou). V danom prípade nebola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci - žalobca sa osobne zúčastnil prieskumného pojednávania, vzal na vedomie poučenie v zmysle ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. a v celom rozsahu spochybnil právoplatnosť a vykonateľnosť platobných rozkazov. Dôvodom popretia právneho dôvodu vzniku a výšky uplatnenej pohľadávky a v konečnom dôsledku celého uplatneného nároku bolo zistenie, že predmetné platobné rozkazy neboli doručené zákonným spôsobom. Správca konkurznej podstaty tieto pohľadávky v účtovníctve neevidoval. V podaných odporoch Okresný súd Bratislava III zrušil vydané platobné rozkazy z dôvodu, že ich prevzala neoprávnená osoba. Keďže tieto platobné rozkazy nenadobudli právoplatnosť, ani vykonateľnosť, neobstojí argumentácia žalobcu, že správca konkurznej podstaty bol povinný podať žalobu o určenie popretej pohľadávky. Táto povinnosť zaťažovala žalobcu, ten ale nevyužil možnosť podať určovaciu žalobu na svoje popreté pohľadávky. Z týchto dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že stav majetkovej a právnej istoty žalobcu nebol narušený a nedošlo k oslabeniu jeho postavenia ako veriteľa a ani k znehodnoteniu žalovanej pohľadávky. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dlžník D. bol v konkurze od 7. decembra 2004 a konkurz bol zrušený z dôvodu, že jeho majetok nepostačoval ani na úhradu výdavkov a odmeny správcu. Ja teda nepochybné, že úradný postup konkurzného súdu nemohol ovplyvniť vymožitelnosť údajných pohľadávok žalobcu, keďže tieto by neboli uspokojené v žiadnom prípade; úpadca D. bol zjavne nesolventným subjektom a žalobcove tvrdenia o „znehodnotení pohľadávok“ vychádzajú len z jeho subjektívneho názoru.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. decembra 2017 sp.zn. 8 Co 103/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a na jeho podklade dospel k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil správne právne závery. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že došlo k premlčaniu žalobcom uplatneného práva, ktoré bolo potrebné vziať zreteľ vzhľadom na to, že žalovaná účinne vzniesla námietku premlčania. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd dospel tiež k záveru, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť aj preto, lebo neboli splnené zákonné podmienky na priznanie žalobcom požadovanej náhrady v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru odvolacieho súdu sú v odvolaní napadnutom rozsudku riadne a v súlade so zákonom odôvodnené závery súdu prvej inštancie, na podklade ktorých bola žaloba zamietnutá ako neopodstatnená. Zdôraznil, že súd prvej inštancie správne zohľadnil aj to, že žalobca v žiadosti o predbežné prerokovanie neoznačil Opatrenie za základ nároku na náhradu škody. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie konkurzného súdu z 1. júna 2009 č.k. 8 O. ktorým bola schválená konečná správa o speňažení majetku z podstaty, odvolací súd uviedol, že toto rozhodnutie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (nesprávny úradný postup môže spočívať len v inej než rozhodovacej činnosti súdu). Uvedené rozhodnutie konkurzného súdu nebolo zrušené pre nezákonnosť a jeho vecnú správnosť nemožno preskúmať v konaní o náhradu škody. Správne je aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že úradný postup konkurzného súdu nemohol ovplyvniť vymožitelnosť pohľadávok žalobcu. Naostatok odvolací súd považoval za nedôvodné aj námietky, v zmysle ktorých nebol v konaní dostatočne zistený skutkový stav a že súd prvej inštancie nevykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy. Tieto námietky sú podľa odvolacieho súdu irelevantné vzhľadom na premlčanie žalobcom uplatneného práva a tiež vzhľadom na nesplnenie zákonom stanovených podmienok pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

3. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. e/ a f/ CSP.

3.1. Na odôvodnenie tvrdenia o vade konania v zmysle § 420 písm. e/ CSP poukázal na obavy, ktoré v ňom po nahliadnutí do spisu 9. júla 2018 vyvolalo zistenie, že je vedené ešte aj iné odvolacie konanie s neznámym predmetom.

3.2. Podľa presvedčenia dovolateľa došlo k vade konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP v dôsledku nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti dovolaním napadnutého rozsudku, porušením zásady rovnosti procesných strán, kontradiktórnosti civilného sporového konania. V súvislosti s touto argumentáciou uviedol, že odvolací súd zohľadnil nepodpísané vyjadrenie žalovanej zo 16. decembra 2015 k ním podanému odvolaniu, odignoroval jeho podanie zo 17. októbra 2017, v ktorom súdu zdôraznil, že sa nemôže vyjadriť k písomnému stanovisku žalovanej, ktoré nemá zákonom stanovené náležitosti (podľa názoru žalobcu bolo toto stanovisko sfaľšované a vypracované osobou, ktorú ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky na to nepoverila). Odvolací súd sa ale napriek tomu s týmito námietkami nevysporiadal. K vade konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo aj tým, že odvolací súd ho vo výzve z 12. septembra 2017, ktorá mu bola doručená spolu s vyjadrením žalovanej 10. októbra 2017, nepoučil podľa § 160 CSP o jeho procesných právach a povinnostiach. Prístup súdov oboch inštancií k sporu bol čisto formalistický, súdy nevykonali riadne dokazovanie, odignorovali ním navrhnuté dokazovanie na zistenie výšky škody a ničím odvolací súd nedoplnil dokazovanie (ani pripojením spisu konkurzného súdu).

3.3. Z týchto dôvodov žalobca žiadal rozsudky súdov oboch inštancií zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

I.

8. V súvislosti s argumentáciou, že v konaní došlo k vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ CSP žalobca poukázal na to, že pri nahliadnutí do spisu 9. júla 2018 zistil, že spis po predložení odvolaciemu súdu bol 11. marca 2016 pridelený do senátu „8 Co“ a bola mu pridelená spisová značka X Co XXX/XXXX (č.l. XXX); na č.l. 156 sa ale nachádza potvrdenie súdu z 13. decembra 2017 o prijatí návrhu na začatie konania s tými istými účastníkmi, jeho pridelení do senátu „8 Co“, avšak evidovaní pod sp.zn. 8 Co 285/2017. Podľa názoru dovolateľa za stavu, že zo spisu nevyplýva, o čom bude odvolací súd konať vo veci sp.zn. X Co XXX/XXXX. (a asi bude rozhodovať odvolací senát v inom zložení), je podozrenie, že došlo k manipulácii s vecou sp.zn. 8 Co 1XX/XXX6. Na tomto základe dospel k presvedčeniu, že o jeho odvolaní rozhodol súd nesprávne obsadený.

9. Najvyšší súd po preskúmaní veci zistil, že predmetom konania odvolacieho súdu vedeného na ňom pod sp.zn. X Co XXX/XXXX . bolo odvolanie žalobcu z 13. januára 2016 proti uzneseniu o oslobodení od súdneho poplatku; odvolací súd o tomto odvolaní nerozhodol a spis vrátil súdu prvej inštancie ako predčasne predložený. Pritom konať a rozhodovať v oboch prípadoch (sp.zn. X Co XXX/XXXX a X Co XXX/XXXX) mal ten istý odvolací senát v identickom zložení. Skutočnosť, že v spise sp.zn. 8 Co XXX/XXX6 sa nachádza poznámka o vedení aj iného konania prideleného tomu istému senátu, o ktorom nemal žalobca bližšie informácie, v ničom nenasvedčuje o dôvodnosti presvedčenia žalobcu, že so spisom sp.zn. X Co XXX/XXXX bolo „manipulované“ a že v danom spore konal a rozhodoval súd nesprávne obsadený. Dovolacia námietka žalobcu o existencii vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP je preto neopodstatnená.

II.

10. K námietke, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú nesprávnosť, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil s a ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať s a ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 50/04, I. II. ÚS 3/97 a IV. ÚS 252/04).

12. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu procesný postup súdu posudzoval už Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v konaniach sp.zn. I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

13. V danom prípade žalobca vytýka súdom oboch inštancií nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Namieta nesprávnosť alebo neúplnosť ich skutkových zistení a prijatie nenáležitých skutkových záverov. Najvyšší súd preto pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

14. Dovolateľ namieta (a prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje tiež z toho), že

rozsudky súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení vecí. Treba preto uviesť, že už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy dospela judikatúra najvyššieho súdu k názoru, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení neznemožňuje účastníkovi právnym posúdením vecí (viď R 54/2012). Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila na názore, že nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018). Tieto právne závery nepovažuje ústavný súd za ústavnoprávne neakceptovateľné (I. ÚS 61/2019).

15. Podľa názoru žalobcu je rozsudok odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnený, nepreskúmateľný a arbitrárny. Dovolací súd k tomu uvádza, že ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy najvyšší súd v stanovisku publikovanom pod R 2/2016 dospel k záveru, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. I keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Uvedené stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

15.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Žalobca sa mylí, pokiaľ sa nazdáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní musí odpovedať na každú jednotlivú námietku alebo argument v opravnom prostriedku. Postačujúce totiž je, aby odôvodnenie rozhodnutia opravného súdu reagovalo na tie námietky, ktoré majú určujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15.2. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Zreteľne uviedol, že žalobe nebolo možné vyhovieť jednak vzhľadom na to, že žalobca ňou uplatnil premlčané právo a žalovaná účinne vznesla námietku premlčania, jednak vzhľadom na to, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie kumulatívne stanovených podmienok, len za splnenia ktorých vzniká zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

15.3. Nadväzujúc na vyššie uvedené dovolací súd osobitne k námietke žalobcu, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie prihliadal na vyjadrenia žalovanej, ktoré neboli podpísané poverenou zamestnankyňou konajúcou za Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (Mgr. Q. P.), dodáva, že pokiaľ súd vyzve stranu sporu, aby sa vyjadrila k procesnému úkonu protistrany (resp. jej vytvorí procesnú možnosť vyjadriť sa k takému úkonu protistrany), je na vyzvanej strane sporu, aby rešpektovala výzvu súdu alebo využila ním vytvorenú možnosť. Sama skutočnosť, že procesný úkon protistrany zaslaný na vyjadrenie strane nie je podpísaný, neznemožňuje strane vyjadriť sa k nemu. Posúdenie toho, či procesný úkon protistrany má alebo nemá predpísané náležitosti, je vecou súdu, nie strany sporu (jej právo namietať vo vyjadrení prípadné nedostatky procesného úkonu protistrany tým, samozrejme, zostáva zachované). Skutočnosť, že sa odvolací súd o takejto samozrejmosti nezmienil, nemôže viesť k záveru o tom, že odôvodnenie jeho rozsudku je nepreskúmateľné.

15.4. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení,

že by zásadne poprel ich účel a význam. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku.

15.5. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnil odvolací súd svoje rozhodnutie v súlade so zákonom (§ 220 CSP). Neznemožnil žalobcovi realizáciu jeho procesných oprávnení a neporušil jeho právo na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil toto rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. Pokiaľ žalobca namieta, že odvolací súd ho nepoučil podľa § 160 CSP o jeho procesných právach, dovolací súd uvádza, že z § 160 ods. 3 CSP vyplýva, že poučovaciu povinnosť súd nemá, ak je stranou štát, štátny orgán alebo právnická osoba a osoba, ktorá za ňu koná, alebo jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa alebo fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V zmysle čl. 11 ods. 3 CSP pritom platí, že kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. V spise je založený doklad o tom, že žalobca získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v magisterskom študijnom programe v študijnom odbore právo. Jeho námietka týkajúca sa nerešpektovania § 160 CSP je preto neopodstatnená.

17. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

III.

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že žalobca nedôvodne tvrdí existenciu procesných väd v zmysle § 420 písm. e/ a f/ CSP. Dovolanie žalobcu preto odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.